

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 80 0 К 017317 12 Квлз
Бања Лука 15.2.2013. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, Слободана Милашиновића, др Вељка Икановића, Горане Микеш и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђених А. А. и А. А.1, због кривичног дјела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 388. став 3. у вези става 2. и 1. и члана 23. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости који је поднио бранилац осуђених, адвокат Ф. М. из Т. против правоснажне пресуде Основног суда у Бијељини број: 80 0 К 017317 09 К од 14.12.2011. године, у сједници вијећа одржаној дана 15.2.2013. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости браниоца осуђеног А. А. одбија се као неоснован, а дјелимичним уважавањем захтјева за заштиту законитости браниоца осуђеног А. А.1 преиначава се пресуда Основног суда у Бијељини број: 80 0 К 017327 09 К од 14.12.2011. године, тако што се у казну затвора у трајању од 2 (два) мјесеца, утврђену истом пресудом за кривично дјело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 388. став 3. у вези става 2. и 1. и члана 23. Кривичног закона Републике Српске, а на основу члана 44. став 2. Кривичног закона Републике Српске, урачунава новчана казна у износу од 500,00 (петстотина) КМ, изречена правоснажним рјешењем Основног суда у Бијељини број: 080-0-Пр-09-002216 од 25.11.2009. године због прекршаја из члана 24. Закона о јавном реду и миру, тако што се сваки започети 100,00 КМ рачуна као 1 (један) дан затвора.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бијељини број: 80 0 К 017317 12 Кж од 6.6.2012. године жалба браниоца оптужених А. А. и А. А.1 је одбијена као неоснована и пресуда Основног суда у Бијељини број: 80 0 К 017317 09 К од 14.12.2011. године потврђена.

Против пресуде Основног суда у Бијељини и пресуде Окружног суда у Бијељини бранилац осуђених, адвокат Ф. М. из Т., поднио је захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) због повреде Кривичног закона, са приједлогом да се захтјев уважи, побијане пресуде преиначе тако што ће се

осуђени ослободити од оптужбе или издржавања казне или да се изречене казне замијене блажим казнама.

У одговору на Захтјев републички тужилац је оспорио основаност Захтјева образлажући то тиме да се разлози изнесени у Захтјеву искључиво односе на правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања у правоснажно окончаном кривичном поступку, па се стога предлаже да се Захтјев одбије као неоснован.

Приликом одлучивања о Захтјеву овај суд се, у смислу одредби члана 354. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 53/12 од 11. јуна 2012. године - у даљем тексту: ЗКП РС), ограничио на испитивање само оних повреда закона на које се позива подносилац, те је одлучено као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Према образложењу Захтјева повреда Кривичног закона у овом случају је почињена на начин што је суд погрешно и непотпуно утврдио одлучне чињенице и на тако погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање погрешно примјенио Кривични закон на штету осуђених када их је огласио кривим за кривично дјело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 388. став 3. у вези става 2. и 1. и члана 23. Кривичног закона Републике Српске. При томе се наглашава да је до погрешне примјене материјалног права дошло из разлога што је суд извео погрешан закључак из изведених доказа тј. суд је поклонио вјеру исказима свједока који су употребили прекомјерну силу. Код таквог чињеничног стања, по ставу Захтјева, суд је требао осуђене ослободити од оптужбе. Осим изложеног Захтјевом се указује да је суд осуђеном А. А.1 изрекао казну по два основа за исти догађај, јер је овај осуђени рјешењем Основног суда у Бијељини број: 080-0-Пр-09-002216 од 25.11.2009. године кажњен новчаном казном у износу од 500,00 (петстотина) КМ због истог догађаја поводом кога се води и кривични поступак.

На наведеним аргументима захјева не може се, по оцјени овог суда, темељити тврдња да је у поступку доношења правоснажне пресуде повријеђен Кривични закон на штету осуђених када је у питању утврђење побијаних пресуда да су осуђени починили кривично дјело за које су оглашени кривим.

Наиме, повреда Кривичног закона, као основ за подношење овог правног лијека против правоснажне пресуде, у смислу одредби члана 350. ЗКП РС, подразумијева да су у тој пресуди потпуно и правилно утврђене одлучне чињенице, а да је правилном примјеном закона на такву чињеничну основу требало донијети другачију одлуку. Искључена је могућност побијања правоснажне одлуке овим ванредним правним средством по основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а повреда Кривичног закона, као законски основ за овај правни лијек, се не може успоставити на тези о мањкавој чињеничној подлози пресуде.

Како из образложења Захтјева произилази да се Захтјевом, на темељу властите оцјене доказа, првенствено доводи у питање правилност чињеничне основе побијане пресуде у погледу одлучних чињеница, а сљедом тога се на темељу таквих недостатака правоснажне пресуде изводи тврдња о погрешној примјени Кривичног закона, нема мјеста овом основу побијана правоснажне пресуде, јер нужна претпоставка за позивање на повреду Кривичног закона је,

како је већ напријед наглашено, респектовање чињеничне основе на коју је закон примјењен као потпуне и правилне.

С друге стране основано се Захтјевом указује да је суд осуђеном А. А.1 изрекао казну по два основа јер је овај осуђени за исти догађај у прекршајном поступку кажњен наведеном новчаном казном и да је тиме повријеђен Кривични закон на штету осуђеног.

Наиме, увидом у списе предмета утврђено је да је осуђени А. А.1 правоснажним и извршним рјешењем Основног суда у Бијељини број: 080-0-Пр-09-002216 од 25.11.2009. године оглашен одговорним што је дана 11.10.2009. године, око 00,20 сати, у улици ... у Ј., општина Б., нарушио јавни ред и мир непоступањем по законитом наређењу службеног лица, чиме је починио прекршај из члана 24. Закона о јавном реду и миру извршеног дана 11.10.2009. године и кажњен новчаном казном у износу од 500,00 (петстотина) КМ. Такође је утврђено да су осуђени А. А. и А. А.1, пресудом Основног суда у Бијељини број: 80 0 К 017317 09 К од 14.12.2011. године оглашени кривим што су дана 11.10.2009. године, око 00,15 сати у Ј., у улици ..., општина Б., ометали и као саизвршиоци напали на службена лица у вршењу службене дужности у вези послова безбједности и нанијели им тјелесне повреде и да су тиме починили кривично дјело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 388. став 3. у вези става 2. и 1. и у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске. И коначно утврђено је да је бранилац у завршној ријечи на главном претресу пред првостепеним судом, као и у жалби на првостепену пресуду истицао ову чињеницу, међутим, ни првостепени ни дугостепени суд није се очитовао на ове наводе.

Дакле, имајући све напријед изложено у виду повријеђен је Кривични закон на штету осуђеног А. А.1 јер му у изречену казну затвора није урачуната новчана казна којом је кажњен у прекршајном поступку, чиме је поступљено противно одредбама члан 44. став 2. и 3. Кривичног закона Републике Српске који прописују да се затвор или новчана казна коју је осуђени издржао, односно платио за прекршај, као и казна или дисциплинска мјера лишења слободе коју је издржао због повреде војне дисциплине, урачунава у казну изречену за кривично дјело чија обиљежја обухватају и обиљежја прекршаја, односно повреде војне дисциплине и да се при сваком урачунавању изједначавају дан притвора, дан лишења слободе, дан малољетничког затвора, дан затвора, дан дуготрајног затвора и износ од 100,00 КМ.

Из изнијетих разлога овај суд ријешао је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Желимир Барић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић